

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον άριθμούμεν χρόνον, κί' Έδρα τό Ππολιέβρον εύκλειών άγώνων.

Έτος χίλια κί' οκτακόσια κί' έννενήκοντα κί' οκτώ, τόν Έτημ-Πασσά γιά δωρο σας χαρίζω διαλεκτό.

Όρθόν του Μαρτίου κί' εικοστή, και λίξις της Συνοδού δεδωσά.

Είκοσι κί' Εξακόσια, Βουλή φρενιτιάσας.

Ό Φαδουλής με τόνον, ότους Ισκιους τών προγόνων.

Ύτραπήτε μπρός της, πρόγονοι, κί' άς πάη πίσω τώρα κάθε προγόνου φάσκαλο, κάθε προγόνου φτιό.

Ύν έρχομαι σαν κί' άλλότε, ότά πόδια σας να πίσω αι στέφανα, ότους τάρους σας σκυφτός γιά καταθήσω, παραμερίστε μπρός σ' έμά, ό προγόνου με γάνο, εις άπογόνους γίγναται σας, πλείστε στεράνο.

Χωθήτε μέσ' όπουσ τάπους σας, μη μαζικιτάζετε Έτσι, κί' αύτός τό τόπος έβγαε της δόξης τό κοπέτσι, κί' ίσως να πήτε, φτώνοντας τους Ιδικούς σας χρόνους, πώς έπρεπε σας να χεστε τους έγγονους προγόνους.

Ύν καίμε μοσχολίβαο, ότ άδοξάτ' άρματά σας, άνω τά Μαιουσιλεια σας, κάτω τά άλιματά σας, άνω προγόνων είδωλα, παραμιθών ήνάματα, παραμερίστε να διαδοιόν τ' άνωτά τάγάματα.

Σβώστε του Μάρτη την γιορτή, μέσ' από κάθε μας χαρτί.

και μήτε Σχόλη σαν και πριν να λέγεται Έθνική μας, άνάγκη δεν σας έχομε κί' έκάναμε δική μας.

Ύν παραμερίστε και πένον μία πλάσις Λευκοφάρα, λάφυρα και τρώπαια θριάμβου Ήληευτο,

Του Φαδουλή και Ηερικλή ψαλιτήρι, όσόν γέρο Φοδωρή τόν καικοιφή.

Πιλάτον διέ τόν Ελιαν, όί Κορονάτοι Πόντιον, ή ένδόςας γάρ δεδόςασται τό ποτηρόν γερόντιον.

Ό θαύμα ξίνον και κίμνο, τόν Στρατιάτζην τόν κλεινον, που σκλάβους ήσκιαδωσας, τάνησι τόν παλδωσας, προς έκίμνο φώναζαν επίν συμαφορά αναβζαλον, ως γάρ δεδόςασται τό γρηαιον σαρβαλον.

Έσεισθή, γέρο πλάτανε, τό κέρμα τό κρονιληρον, λές και Νεράϊδα νάτανε τάνησι τό παμπάνωρον, και την μιλιέ σας άρπαζε με τούτο τό τερτίπιον, ένδόςας γάρ δεδόςασται τό γερρόν ήρίπιον.

Σίπη φαλάκρα γαλις, σέβρκοι Ήσπερκεθίθκας, μουγγός Ζαήμας, Άλάπας, κί' όι λαλια βουθαθήκας,

Έτό βήμ' άνίθη τό σφο, κί' έτριξέ μία κολάνα, κί' ήδωσας χαρτί κρουό με Παλάτζου Κορνάνα, κακό μεγάλο γίνηκα, κόπο μορτάλο φράνηκα, χαιρα, Ποιτήρη τών πιστών και Πάππα φαρδομάνια.

Γιὰ τὴν Κορδῶνα τὴν φτωχιά
 λῆξιν Συνόδου κ' ἤρως,
 κί' ἡ λίξις τούτη σὰν ὄχη
 μίασ' ὅτ' αὐτὴ των σφραῖζε,
 κί' ὀδύλζαν παντλήμονεσ ἀλλοῖο θά φαν τὸ δάνιον,
 ἰνὸξωσ γὰρ δεδόξασται τὸ κόμμα τὸ τιτάνιον».

Λῆξιν μὰς ἰεραβίριε,
 διάλυσε ἱμέριε,
 ψαλμόσ μὰς ψάλλεται κοντός
 καὶ τούρτουρασ μὰς πᾶνει,
 διάλυσι δια παντός,
 μόρτο Σαμφῶν ἡ στάνη,
 πᾶν οἱ καιροὶ ποῦ πῆρναμα, πᾶν οἱ καιροὶ ποῦ ὄναμα,
 δόξα σοι, γέρο, δόξα σοι, καὶ βλίτε πὼσ ἴγιναμα.

Ἐσάστισαν Κορδονικοί,
 ἔλαψαν δοσ ἔμπερσαν,
 καὶ τὰ παλὰ των μαρικοὶ
 ἀνάποδα τὰ φέρσαν,
 καὶ μὲσ' στοῦσ δρόμοουσ τρήχαν, κί' ἔδικο ἴγιαν ἔδικο,
 ἰνὸξωσ γὰρ δεδόξασται τὸ κόμμα τὸ φαγάδικο.

Χίριε κ' τοπήσανε βαρειά,
 γελάσανε ποδύγορι,
 κί' ἔβγαλαν κέμποσοι σκουριά,
 ποῦ λέγονται Καλόγοροι,
 κί' ἐπὸταν τὸν ἀδέξαστον μὲ τὸ χαρὶ τοῦσ ἄλλαξ
 ἰνὸξωσ νῦν δεδόξασται στόμα πολλῶν ἡλάλαξ.

Τὰ πάλια χ'ειροκρότησκα,
 καὶ ἔνα Κοσολάτα
 ὅτ' Παρλαμῆντο ρότσησαν
 τί τρέχει, Στρατήδατα,
 καὶ ἔκαρδίστηκαν κί' αὐτὰ σὰν μάθαν τὸ μαντάτο,
 ἰνὸξωσ γὰρ δεδόξασται τὸ κόμμα τὸ χορτάτο.

Τούτο δὲν τόλιζαν ποτὶ,
 δὲν τῶχε σκούει φήμη,
 καὶ Κορδωνάτοι Βουλευτικὴ
 φωνάζαν τοῦ Ζαήμη:
 Κέλλιο ὅτ' ὀστόμα νέβωξικε
 λουκέτο δυνατό,
 παρὰ χαρὶ νὰ ἔραβίξαι
 ὅτ' ὀβημα σὰν κί' αὐτό.
 Κέλλιο μουγός κί' ἀμίλητοσ παρὰ μὲ τίτομο μίλημα,
 ἰνὸξωσ γὰρ δεδόξασται τὸ φαλακρὸν τὸ δίλημμα.

Π. — Ἰμνῶ, φαλάκρα γερὰρ,
 τὰμίτρητα τὰ πᾶθη σου,
 ἔχασε πάλι μὲ χαρὰ
 ταυγὰ καὶ τὸ καλὰθ σου,
 πάλιν, Θεόδωρε, γολὴν ἐπὸτισέν σε κί' ὄξοσ,
 οὐ μὴν καὶ νῦν δεδόξασται τὸ κόμμα τρισηνὸξωσ.

Ἐπῆζαν γουρουνόπουλο
 νὰ ἔκαταφν καμπόσοι,
 κί' ἔβαλεσ τὸν Χρηστοπούλο

τὸ σύνθημα νὰ ἔδωσ,
 ποῦ γιὰ χαρτοφυλάκιον ὁ καμφορσ προσημίει...
 ἰνὸξωσ γὰρ δεδόξασται, Θεόδωρε δοξαμῆνη.

Σ' ἔφαγανε μὲ μπαμπασοιά,
 δοξάξω τὸνομά σοι,
 καὶ πάλι γιὰ τὴν Κηρισσοιά
 πῆρνεσ τὸ φῶσμα σου
 νὰ κοπανίξωσ Δυτινῶν, νὰ καθουρδίξωσ Βόρειον,
 ἰνὸξωσ γὰρ δεδόξασται τὸ σῶμα τὸ παλιόριον.

Νὰ βγάλωσ τὸ φαρκιά σου
 ὅσῃν ἔλοχθ, Σωτήρα,
 κλάξω τὸν Ἀστυάκη σου,
 ποῦ γίγηκε μπακάρια,
 κί' ἔμεινε μὲ τὸ σύνθημα τῆσ στρουγγασ πρωτομάρτυρε...
 ἰνὸξωσ γὰρ δεδόξασται καὶ νῦν ὁ Μπονακάρτης.

Φ. — Ὁ θαῦμα ἔξιν καὶ καινὸν!
 ὦ μίγα πατατράκα!
 διώγουν τὸν Ἄρην τὸν κλεινὸν
 μὲ τὸ κλαρὶ τοῦ Τρέμα,
 καὶ βόγγωσ ἰλευθέρωσ γῆσ ἀκούετασ καὶ δούλωσ...
 ἰνὸξωσ γὰρ δεδόξασται τῆσ στάνεσ ὁ παπποῖλωσ.

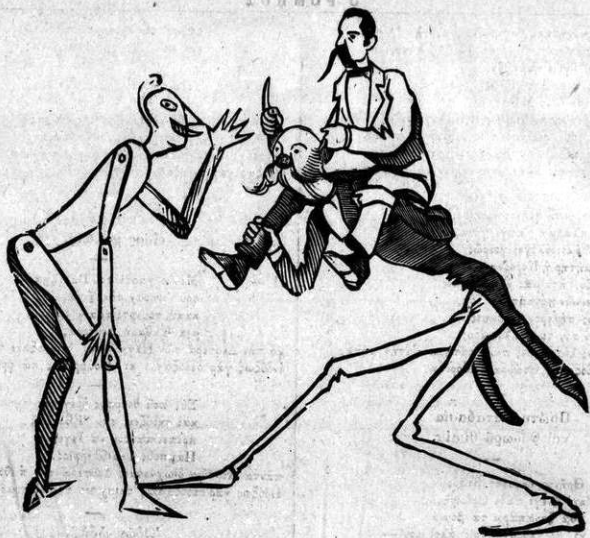
Ποῦ σου τὸ κρέτασ, Θεόδωρη;
 ποῦ σου τὸ πρῶτον ναίωσ;
 τὴν στρουγγα σου τὴν καμφορσ
 παρμουνίει ἴλωσ,
 κί' ἰεκορπῆσαν τὰ λαγυκρήξ, καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε,
 χαίρε, Κορδονορῶμικωρε καὶ Κηρισσοιάτῃ πᾶνε.

Μὲ φροντίαισ πλάκωσαν δουλειαισ
 καὶ πόλωσι γιὰ Κοῦβαισ,
 σῆρτε νὰ ἔζινεσ κοιλιαίσ,
 σῆρτε νὰ τρώτε βροῦβαισ,
 κί' Ἄλλαξ κερμὲν ἄν ἔλαθε τὸν μῆνα τὸν Ἰούλιον,
 ἰνὸξωσ γὰρ δεδόξασται μὲ σὰσ τὸ Κοινοβούλιον.

Κί' ὅταν ἀκούσθησαν αὐτὰ
 πῶσ ἔχομεν ὑπ' ὄφῃ
 ἐν' ἔρθρον τριανταετὰ,
 ὡσὰν σπῆλτουσ κόφῃ
 ἡσθάνθησαν κατὰκαρδα δὲσ τρεῖσ τῶν Ἡμετέρων,
 ἰνὸξωσ γὰρ δεδόξασται καὶ νῦν ὁ μίγασ γέρον.

Καὶ μίσα' στοῦσ μπαλάδεσ σου
 κί' οἱ δὲσ φουσαναλάδεσ σου
 τὸν μόσχο, τὴν κανίλα των,
 τὸν γέρο τριγυρῆξαν,
 καὶ μὲ τὴν φουσανίλα των
 συγὰ τὸν ἀερίζαν,
 κί' ὄλοσ κρυφοφιδιρῆξαν ἐπῆν οἱ καιροὶ ποῦ τρώγαμε,
 χαίρ' Ἐξουσία τ' ὄλαμα μεσ, παρδῖνε κί' ἀπειρόγαμα».

Ἐραβίξαι μίσα, σεντακαθῆ,
 σὰν μούστωσ μίσα' σῆθ μπότωσ,
 κί' ἡ Ρόμασ μίσα' ἀπ' τῆσ Βουλήσ
 σ' ἔπηρε ὅσῃν καρότωσ,

και σ' εφερε 'στὸ Ζάππειον ἀναπνοὴ νὰ πάρῃ....
 ἰνδῶς γὰρ δεδόξασται τροπαιοφόρος Ἄρη.

Τὸν Κορδὸν τὸν ὕψατο
 τιμὴ και μεγαλῶνα,
 σ' ἰβγάλασι περίπατο,
 μὰ δὲν 'φοροῦσαι κρίνο,
 και σ' ἔβλεπε κί' ἰδάρουε κάθε πιστὸς κολλήγας....
 ἰνδῶς γὰρ δεδόξασται τῶν Θεσσαλῶν ὁ Ρήγας

Τὸ κράτος παρεφρόνης
 σὲν πέρου τίτοτα μίρα,
 κί' ὁ Θεωδωρὸς ἀκόνιας
 πολεμικὴ μαχαίρα,
 ἀντὶ τῶν ἑλλήνων δ' ἔφαινε Ἑγγλέος διπλωμάτης,
 ἰνδῶς γὰρ δεδόξασται και νῦν ὁ Στρατιλάτης.

Σταυρατὸς φουσταναλῆς,
 χαίρε, Κορδὸν-Μιρούφα,
 σκαζέτης Τούρκος μουνταλῆς
 και μὴ Φραγκιὸς μαγκούφα,
 ἰνδῶς δ' ἰπαιόνισαν καὶ κάραις ἐκράξασαι,
 δῶξα σοι, γίρο, δῶξα σοι.

Νέον ἀργὸν τροπάριον
 εἶδος μεγαλυνάριον.

Π. — Βάλε τοῦ Ρήγα τάντερη,
 και τοῦτο πρέκει μόνο
 'στὸν Τουρκοφάγο Θεωδωρὴ
 και 'στὸν Βουλγαροκτόνο,
 ποῦ Τουρκαλέδες ἰνταυτῆ και Τεουσηδες 'μπηγλάρωσαι
 κί' ἰνδῶς τρεῖς δεδόξασται και τρεῖς πολέμους 'σκάρωσαι.

Ἐμνοῦμεν τὸ Παλλάδιον
 και τῶν πιστῶν τὸσφράδιον,
 Σταυρατῶν Θεόδωρον μὲ φέει και μὲ κῆρα,
 ποδῶς Ἑβρώτης και Τουρκίας κατὰμουτρα μὲ φάρα,
 κί' ἔξίστησαν τὰ σῆμπατα σὲν 'στοῦς καιροῦς τοῦ Πέρου,
 ἰνδῶς γὰρ δεδόξασται και σῆμερα και πέρου.

Δευτέρ' Ἀναθασία
 ὡς εἶδος βουρλισία.

Φ. — Τρεῖς χαίρε, ποῦ σ' ἐκύλωναι
 παινῶνα βαρβατίλα,
 Βασιλικὴ μου τρικλωναι
 μὲ τὰ σαρῆνα φύλλα,
 χαίρε, ποῦ μὲ τὸν κῆλυκα στολλῆσαι τοῦ ῥόδου,
 χαίρε, ποῦ γύρω σου σπορῆς εὐωδῶν μαγαίαν,
 κί' ὁ Βασιλεὺς σὲν ἔγραφε τὸ τίλοσ τῆς Συνόδου

'πῆγε κι' ἰλιτουργήθηκε σ'τὴν Λαύραν τὴν Ἀγίαν,
 κι' ἰνθουσιάζθησαν παντοῦ μὴ τὸ συμβᾶν αὐτὸ,
 κι' ἴγινε πανηγύρι
 δταν μὴ σιδηρόδρομον ἀπὸ τὸ Δίκμοφοτ
 ἦλθε σ'τὸ Μοναστήρι,
 κι' ἴκαι τὸν ὑπεδέχθησαν θερμῶς οἱ Καλογεροί
 κι' ὁ Βασίλης τοὺς ῥώτικες πῶς τριβῶν πὸ πιπύρι,
 διὸ κι' ἡμῆς δοξάζομεν σ'τὴν λήξωσι τὴν χάραν
 αἰ τῆς Βουλῆς τὸν Θεοδωρῆν, τὴν αὐραν, λαυραν, σάρακ.

Ἦκούσθη ῥήθος ἤχηρός,
 τὸ κλάμα πῆγε γόνα,
 κι' ἴμοιροῦναι γοερός
 ἡ μήτηρ ἡ Κορδῶνα:
 «Σὺ, ποῦ μὰς ἰλευθέρωσις
 κλεινὸν προσπάπειαν ἴδη,
 πῶς σήμερον ἐκίρωσις
 ποῦ σου τὸ ἀλλῶς ἴδου;

τοὺς Ἡμετέρους λύτρωσον, ποῦ πάτησαν σ'τὴν πῆξα,
 ἰνδῶξωσ γὰρ δεδῶξασαι, Θεοδῶρα σαβορίνα.

**Πρώτη Βαταβασία
 καὶ Θεοδωρῆ θυσία.**

Π. — ῤήθος ἡκούστο βαρὺς
 κι' ἴταγῆ τὰς Θεοδωρῆς:
 «Ὁ ἴανακάρω τὰ βουὰ
 κι' ἴς ἴλθου—τρὶς ἀλοὶ μου—
 τάνηψα μου τάληινά,
 οἱ Φαρμακοποῦλοι μου,
 ἴλθτω δι περιπλοκ
 κι' ὁ Βαρβογιῶς ὁ Φιλιππος,
 κι' ἴστωσαν δορυφόροι μου, κλητήρες καὶ περιπολοί,
 καὶ οὐρτα μὲ σ'τὸ Ναῦκλιον κα' σ'τ' Ἀργος καὶ σ'τὴν
 (Τρίπολι,
 νὰ τοὺς φουσκῶσω μὲ θεμοῦσι καὶ μὲ θεμοῦν ἀγῶνας,
 ἰνδῶξωσ γὰρ δεδῶξασαι καὶ νῦν καὶ σ'τοὺς αἰῶνας.

Τὸν γέρο τὸν Ἰάκινθο,
 τὸν γέρο τὸν Ἰωάννη,
 οὐρτα τον κα' σ'τὴ Ζάκυνθο,
 σ'τὸ φέρο τοῦ Λιδῶντα,
 νὰ τοὺ βαρῆσουνε γλαμὰ ἴψηλὰ καμπαναρία,
 ἰνδῶξωσ γὰρ δεδῶξασαι κι' ἴς ἴμεινε σ'τὰ κρη.

**Ἦχος μὲ τρέμολο φωνῆς
 κατὰ τὸν «Ἄπας γηγενής.»**

Φ. — Ὁ Θεοδωρῆ ἰγάξιψ
 κι' ἀπὸ θυμὸ ἴοκίνας,
 σ'τὸ σῆπτι τοὺς ἴμαξιψ
 καὶ τοὺς θεμοῦς ἴοκίνας
 μὲ τὰ παλὰ τοῦ κόσμου, ποῦναι κινουῖρη γῶρα,
 ἰνδῶξωσ γὰρ δεδῶξασαι, θεομογλωσσῶ Θεοδῶρα.

Κι' ἴσοι θεμοῦς ἀριγῶν
 γὰρ τὸν Ζαχάρη ἴάγαν,
 ποῦ μὲτὰ σ'τὴν λαχῶρα των
 σὰν φρόκαλα τοὺς σῆρωσι:

αμωρὶ τὸν τρισκατάρaton
 καὶ πῶς μὰς τὴν ἴσκαρῶσι;

«Πῆε λοιπὸν τὸ κόμμα μας,
 μήτε ψυλὰ γεύματος,
 κι' ἴνόγιον μὲ τὸ στόμα μας
 κι' ἴσπερληροῦται πνύματος,
 καὶ λόγους ἴρευγόμεθα μὲ νηστικὰς χνάτα,
 ἰνδῶξωσ γὰρ δεδῶξασαι, θεομοροῦρι, σὰν πρῶτα.

**Γλαυκὺς χαβάς
 εἶδος χαλδᾶς.**

Π. — Μὴ τὸ χαρτί τοῦ Βασίλη
 σοῦ ἴπῆραν τὸν ἀέρα,
 κακὴ σοῦ σφαιμάξαι δουλεμῆ
 μὲ Καθαρῆ Δευτέρια,
 μὰ τὴν Δευτέρια τὸν Βαγιῶν σοῦ ἴστεμῆσαν τὴν ἴδη,
 ἰνδῶξωσ γὰρ δεδῶξασαι κι' ἴσοῦφρωσι τὰ φρόδη.

Σὺ, ποῦ θεμοῦς ὀρίγασαι
 καὶ σκούξις σὰν ἴβρακίος,
 πρῆσαι παντοῦ νὰ λίγασαι
 Παπποῦς ὁ Δευτεραίος,
 πάντα Δευτέρια διώγνισαι, Δευτέρια τὴν παθαίνεις,
 ἰνδῶξωσ γὰρ δεδῶξασαι, σκίσιχτρο τῆς οἰκουμένης.

**Ἰδῶν φῶθ,
 πᾶ δού γὰ δι.**

Φ. — Δεῦτα λοιπὸν ἴμνήσωμεν Παπποῦν τὸν Δευτεραίον,
 τὸν κρινὸν τὸν ῥαίον,
 κρανίον τὸ πανάμωμον,
 τὸ μῦσον, τὸ κινάμωμον,
 ποῦ κόσμος τὸ κιαλάρι,
 καὶ καθὶ Βουληφόρος
 τὴν θείου τοῦ ῥαμῆριξ
 κι' ἴταγῆ διακῶρος:
 «Στὸ Παρλαμῆντο τάχατῃ δὲν θὰ ἴανακῶρισι;
 τάχα σὶ τοῦτο τὸ σκαμνὶ δὲν θὰ ἴανακαθῶσι;»

Καὶ μὲτὰ σ'τὸν ἀναθρασαμὸν
 μὲ τελευταίον ἀπακαμὸν
 ἀψύχως ἴδρας κι' ἴδρανεῖς φιλοῦν τρανοὶ καὶ νῆνοι,
 ποῦ μὲ τὰς δρώσας ἴδρας των τὰς ἴγαν πρὶν θερμᾶναι.

Κλαίει τὰ δὺστογὰ τάρηα καὶ τὸν θεομῶν ἡ κόρυα,
 κατῆκαι δ' ἡ γλώσσα τῆς αἰ εἶδος σπαιρῆριξ,
 πῆαι τῆς δόξης ἡ Βουλῆ,
 κι' ὁ Γαλιῶνς ἴτραγοῦδα,
 αμμοῦδα ἴπλάκωσι πολλῆ
 μαῦρη σὰν καλικοῦδα,
 κι' ἴμυγδαλοσκιμῆματα
 κι' εἰς ἴλους χαιρῆματα,
 ἰνδῶξωσ γὰρ δεδῶξασαι τὸ κρῆτος τῆς Κορῶνας
 καὶ νῦν καὶ σ'τοὺς αἰῶνας.»

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μὰς τὸ Γραπετον, ὀλο μέτρα καὶ ρυθμῶς
 σ'τὸν Πινακῶτων τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.